

[Helge Adam Møller]

eventuelle reduktioner skal ske i nøje samklang med vore allierede i NATO.

(Kort bemærkning).

Trøjborg (S):

Til hr. Helge Adam Møller vil jeg gerne sige, at det er naturligtvis korrekt, at der er tale om lofter og ikke om gulve for de enkelte materielgruppers vedkommende, og dermed er der altså også mulighed for, at man kan reducere mere vidtgående, end lofterne giver grundlag for.

Jeg synes også, det er vigtigt at sige til hr. Helge Adam Møller, der gerne vil have, at vi holder balancen, at det er jo ikke den samme balance som dengang, forhandlingerne startede. Der er helt andre grupperinger nu, end dengang man havde NATO-landene på den ene side og Warszawapagtlandene på den anden side. Og jeg kan også tilføje, at mig bekendt har en af vore allierede, nemlig Holland, allerede reduceret antallet af kampvogne til ca. to tredjedele af det tilladte loft. Der er altså mulighed for det, der er altså nogle, der går videre, også blandt vore allierede. Der er helt andre forhold i Europa nu, så det kan ikke nytte noget, at vi definerer balancen mellem Øst på den ene side og Vest på den anden side på gammel, traditionel facon.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg bestrider ingen af de oplysninger, som hr. Trøjborg kommer med, men jeg er meget usikker på, hvor klogt det er, og jeg mener, det kræver nogle meget nøje analyser. Man kan nedlægge et forsvar eller reducere det ganske omfattende i løbet af få uger eller måneder, hvis man ønsker det, men hvis verdenssituationen ændrer sig og man skal bygge det op igen, tager det mange år, og det er altså det, jeg advarer mod.

Jeg afviser ikke, at det kan komme på tale, men det kræver meget grundige analyser, og jeg synes, vi har utrolig dårlige eksempler på, hvad dansk enegang kan medføre. Jeg skal ikke nævne specifikke eksempler.

Svend Aage Jensby (V):

Venstres ordfører, hr. Sønderby, er forhindret i at være til stede, så jeg skal fremføre mit partis synspunkter og om beslutningsforslag nr. B 28 først sige følgende:

Allerede da Forsvarskommissionen aflagde rapport i december 1989, var man stærkt optaget af, hvad der kunne komme ud af de CFE-forhandlinger, der var startet tidligere på året. Disse forhandlinger mellem NATO-landene og de daværende Warszawapagtlande drejede sig om en væsentlig nedskæring af de konventionelle våben, som kunne anvendes ved overraskelsesangreb og større operationer.

Aftalen blev som bekendt indgået i november 1990, som det også er sagt tidligere. Den var et vigtigt led i bestræbelserne på at skabe stabilitet og sikkerhed i Europa, og det kunne Venstre naturligvis hilse overordentlig velkommen. Netop de enorme koncentrationer af konventionelle våben i Europa og den politisk usikre situation gjorde i virkeligheden situationen meget farlig.

Det er nu over et år siden, at aftalen blev indgået, og det er altså først nu, man fra regeringens side mener, at tiden er inde til at ratificere aftalen, naturligvis efter aftale med vore NATO-allierede. Og som hr. Helge Adam Møller tidligere var inde på, er grunden til, at der er gået så lang tid, ene og alene den daværende Sovjetunions holdning, hvor man kort før november 1990 flyttede en hel del materiel til den østlige side af Ural, bl.a. tilhørende kystforsvaret og marineinfanteriet. Det var naturligvis en uholdbar situation, som man måtte have på plads, og det mener vi i Venstre at man har fået med de folkeretligt bindende erklæringer, som blev afgivet i juni 1991 fra Sovjets side, og som er optaget som bilag 4 og 7 til beslutningsforslaget. Dermed blev den væsentligste hindring for ratifikationen ryddet af vejen.

I oktober 1991 modtog vi så en erklæring fra den sovjetiske repræsentant over for formanden for Konsultationsgruppen om, at man vil betragte det militære materiel i Estland, Letland og Litauen som omfattet af traktaten, og da man vel at mærke også forudsætter, at inspektion af disse områder kræver samtykke fra de baltiske lande, mener vi, at tiden er inde til, at vi kan anbefale ratifikationen. Det vil i virkeligheden også sige, at kun godt et års tid efter, at Sovjetunionen foretog disse manøvrer med at flytte militære faciliteter, lægger vi med ratifikationen op til at vise Sovjetunionen en ganske betydelig tillid, og det kan vi så håbe at man vil leve op til.